

Τὰ ξέρεις και τὰ ξέρω, κι' αὐτὰ ποὺ λὲς και πάλι
 χιλιας φοραὶ ὡς τώρα τάπαν χιλιάδες ἄλλοι,
 κι' ἔταν τὸν ἀνθρωπίνου τὸ μάτιου θρηνηῖς
 θαρρῶ, βρὲ Περικλέτο, πῶς ματαιοποιεῖς,
 κι' ἀναμιασῶς συνήθη, κοινὰ και τετριμμένα...
 Π.—'Κουράστηκε κι' ὁ κόσμος κι' ἐκούρασε κι' ἐμένα,
 κι' ἔγινε μέγα βῆρος τοῦτ' ἡ σαχλοζωή μας
 μὲ τὰς ἀνακαλύψεις και μὲ τὰς ἐπισημάς.

Κι' ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐδρέθησαν ἐκεῖνα τὰ κακά,
 τοξίναις, σταφυλοσκικκίαι, και τρέμι ηλεκτρικά,
 ποδήλατα, τηλεφῶνα και κινήματογράφοι,
 πρὸ πάντων τ' αὐτοκίνητα, τὸ σύμπαν κατεστράφη,
 κι' ὁ διάβολος, βρὲ Φασουλῆ, μὰς πήρε τὸν γονεῖδ,
 κι' ὁ κόσμος σήμερ' ἄν γελᾷ, γελᾷ μὲ τὸ στανιῖδ.

Φ.— Πάψε νὰ μιλεῖς, μουρμούρη,
 πρὶν νὰ φᾶς καμμιὰ στή μούρη.
 Ἐφθάσε Σαρακοστή
 κατὰ πάντα σεβαστή.

Τώρα προσευχῆς καιρὸς
 και μελέτα σοβαρῶς,
 και τὰ πράγματα τοῦ κράτους μὲρ νύκτα, μα λαγὰνα,
 βλέπε κι' ἐπισκέπτε τα,
 τρώγων τὴν λεψὴ λαγὰνα
 και τὴν σπανικότητα.

Καιρὸς νὰ συμμαζεῖσθε τὸν παλαδὸ μας νοῦ....
 Κύρια τὸν Δυνάμειν και μεθ' ἡμῶν γενεῦ.
 Ἐπὶ τῆς ζώσης πλάσεως και τῆς κοιμημένης,
 ποῦ σήμερ' μπροστὸν κι' ἀπὸτὴ χορεύει και καθορρίζαις,

κι' ὑπὲρ ἐκείνης τῆς Βουλῆς τῆς παρανοσταγμένης,
 ποῦ θέληθ' τὴν Σαρακοστή νὰ πάρῃ κι' ἄλλαις χιλιαῖς.

Νὰ τάφος κάποιου φουκαρά, μὰ νὰ κι' ἐνὸς τρανοῦ...
 Κύρια τὸν Δυνάμειν και μεθ' ἡμῶν γενεῦ.
 Ἐπὶ τοῦ κράτους τούτου μὲ τὰ πολλὰ Ταμεῖα,
 ὑπὲρ διατηρήσεως τοῦ δημοσίου πλοῦτου,
 κι' ὑπὲρ τοῦ Κόντε Τζωρτζῆ μας, ποῦ πήγε στὴ Λαμία
 κι' ἐπέρασε τὴν Τυρρηνή στὸ κτήμα τοῦ γαμπροῦ του.

Ἐπὶ τοῦ Ράλλη, κατ' αὐτὰς στὴν Σπάρτην πλανηθέντος
 και τόσας ἀρχαιότητας σεπτὰς ἐπισκεφθέντος,
 κι' ἀνεύσεως πνευματικῆς ζητήσαντος κρησφύγετον
 ἐπάνω στὸν Ταχίετον,
 κι' ἀφ' ὄψηθου μὲ βρουχιθμὸν ὡς λέοντος ἀγρίου
 ἐπισκοποῦντος τὴν γραμμὴν Σπάρτης-Λεονταρίου.

Ἐπὶ ἀμόνης ἐθνικῆς, μελλοντικῆς στρατευμάτων,
 κι' ὑπὲρ τὸν νέων ναυτικῶν τοῦ Κόντε προγραμμάτων,
 ὑπὲρ σκευῆς μετασκευῆς κι' ἀνασκευῆς ποικιλῆς
 βυλείας και σιδερικῶν πάσης πλεούσης ὄλης,
 ἀλλὰ κι' ὑπὲρ ἀποστολῶν και σὲ Τουλὸν και Τάραντα,
 κι' ὑπὲρ στολῶν στολιζουσῶν τὰ κλέη μας τὰ μάραντα.

Ἐπὶ Ναυστάθμειν ἀδεξιῶν, ποῦ δὲν πατεῖ ποδάρι
 κανεῖς κλεινὸς ἀπόγονος Μισοῦλη και Κανάρη,
 κι' ὑπὲρ παντός θαλασσοῦ, ποῦ χάνει τὰ νερά του,
 και πίνει θέλωντας και μὴ νερὸ τοῦ Ζαχαράτου.

Ἐπὶ εὐδύστου ἀστικῶν κι' ὀρακτικῶν χαθάρων
 πρὸς χρεῖαν και κατάχρεῖαν θαλασσινῶν μακίφων,

ὕπὲρ ὀνῶν, ὕπὲρ νωθῶν, καὶ τῶσαν ἀδρανοῦντων,
κί' ὕπὲρ παιζόντων ντόμινο, πικέτο καὶ σκαμπόλι
σὲ καφρονέδες παλαιοὺς καθὼς τῶν Εὐφρονοῦντων,
καὶ σκεπτομένων τί θά' πῃ καὶ τί θά' κἀν' ἢ Πύλλῃ
μὲ τοῦ Βαρῶνου Δ' Ἀλφεινταί ἐκείνας τὰς δηλώσεις,
ποῦ τὸ στωμύλον ἀκονοῦν περικαλήτου γλώσσης.

Ἵπὲρ διατηρήσεως μόνων καὶ καλογῆρων
κοσμικῶν σχέσεων,
κί' ὕπὲρ ἀμύνης κρατερᾶς Συμβούλων Ἀναγύρων
κατὰ τῶν παρεμβάσεων.

Ἵπὲρ ὑπερπληρώσεως
ἐλευθερῆς γαστροῦ,
ποῦ σὲ κίμει νὰ τρῶς.

Κί' ὕπὲρ ἀπολυτρώσεως
τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων
μὲ Καραβάλους μόνων.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενεῶ,
λαὸν ἰδὲ δραστήριον,
καὶ ρίψ' ἐξ οὐρανοῦ
τὸ μάνια τὸ σωτήριον.

Π. — Κόψε κυπαρισσόμηλα καὶ στέψε τοὺς κροτάφους,
καὶ κάθισε περιλυπὸς σ' ἀλγημονήτους τάφους.
Ἐδῶ κοντὰ πλησίαισε καὶ σταίρωσε τὰ χέρια...
τάφος Τρικουπῆ λέγεται... κί' ἔπιος καμπὸς ἀστέρια
λάμπουν εἰς τὸ στερέωμα λαμπρότερα τῶν ἄλλων
ἔτσι κί' ἔδῳ φεγγοβολοῦν οἱ τάφοι τῶν μεγάλων.

Τοῦ γένους ὁ καρδιόκτυπος, οἱ πόθοι, τὰ φρονήματα,
ἔδῳ θαρρεῖς πῶς ἐρχονται καὶ θραυνοῦνται σάν κύματα
σὲ τοῦτα τ' ἀνθιστάσιστα κί' ἀγαπημένα μνήματα,
ποῦ στέκουν σάν ἀθάνατα τοῦ κόσμου προσκυνήματα.

Κί' αὐτὰ τὰ ρόδα, ποῦ σκορποῦν σὲ τέτοιους πεθαμμένους,
θαρρεῖς πῶς μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴν τὰ βγάξουνε τοῦ γένους,
κί' ἔδῳ τὰ σπέρνουν πάναγνα ραγζίδες μ' ἄλλουσιδες,
γιά νὰ γενοῦν μὲ τὸν καιρὸ ροδόχρυσαι ἐλπίδες.

Τὰ ρόδα, ποῦ μοχοβολοῦν
σὲ τέτοιον τάφον γῆ,
θαρρεῖς πῶς τόσα σοῦ μιλοῦν
ὅστιν πένθιμη σιγή.

Τὰ ρόδ' αὐτὰ τ' ἀμόλυντα, τὰ ρόδα τὰ παρθένα,
ποῦς ἔξερε τώρα καὶ σ' ἐμᾶς τί λέει τὸ καθένα,
κί' ἂν τῆς Ἑλλάδος τὸ σύμβολο τρανὸ δὲν μεγαλώσῃ
καὶ σὲ μαρτύρων μνήματα τοὺς κλάδους τοῦ ἐπιπέθου.

Μὰ κύτταξ' ἔνα φάντασμα...

Φ. — Θαρρὸ πῶς εἶν' ἐκείνος
τῆς Νέας Ρώμης ὁ φωστήρ, ὁ πάλα Κωνσταντῖνος.
Π. — Ἀλλ' ἔμεγα, Φασουλῆ, μοῦ λές... αὐτὸς βεβαίως εἶναι.
Φ. — Λέγε τί θέλεις ἀπὸ μᾶς, καμμένη Κωνσταντῖνε;

Π. — Παλαιολόγε, λέγε μας ἂν ἤλθες μ' ἀπαίτησεις,
τοὺς ἀπογόνους θὰ τοὺς βρῆς προθύμους κατὰ πάντα...
Φ. — Γιὰ πές μας μὴπως ἔρχεσαι νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃς,
ποῦ καὶ γιὰ σὲ θὰ στήσωμε σπουδαῖον ἀνδριάντα;

Ἄν κί' οἱ δικοὶ μας ἔπρεπε νὰ γίνονιν πρῶτα πρῶτα
γιὰ τὴν πολλῇ μας προκοπῇ καὶ γιὰ τὰ καθεστῶτα,
ὅμως ἐπρίναμεν καλὸν
πρὶν ὀδικοί σου νὰ στηθῇ

κί' ἐκείνος νὰ προηγηθῇ
τοσοῦτον ἄλλον ὕψηλῶν.

Ἄς ἔχῃς χάρι, ἴφωναξέ μὰ πλάσει νυσταλέα,
ὅπου φορούσες πέδιλα καὶ περικεφαλαία,
καὶ τέλος πάντων ἔπιος τοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλλῃ
θαρρῶν πῶς ἀναστάσεως ἡμέρα θ' ἀνατελῇ.

Ἄς ἔχῃς χάρι, ἴφωναξέ τοῦ κράτους τὸ Ντοβλέτι,
κί' ἐκρήθη πρέπον καὶ γιὰ σὲ νὰ κάνουμε ρουσαπέτι
κᾶν ἀνδριάντα πέτρινο, κᾶν μόνον προτομῆ,
γιὰ δόξα καὶ τιμῇ,
ἀφοῦ καθένας σήμερα κί' ἔξ' ἀκοῆς τὸ ἔξερε:
πῶς γιά τὸ γένος ἔπιος μὲ τὸ σπαθί' σὸ χέρι.

Καὶ τῶρ' ἀκούεται ποῦ λές συζήτησις δευρὴ
γι' αὐτὸν τὸν ἀνδριάντα σου πῶς πρέπει νὰ γενῆ,
κᾶν Αὐτοκράτωρ ἐπιπτος, κᾶν μοναχὰ παζός,
καὶ συζητεῖ καὶ σκέπτεται καθένας βιάξ' χαζός.
Μὰ σὺ πῶς θέλεις νὰ γενῃ;... πεζὸς ἢ καθβαλάρης;
Παλαιολόγε, λέγε μας, καὶ θὰ σοῦ γίν' ἡ χάρις.

Κάθε μεγάλος πρόγονος ἄς ἐρχεται σ' ἐμᾶς
γυροῦντας ἀγάματα, μνημεία, προτομᾶς.
Αὐτὰ δὲν εἶναι δύσκολα, γιὰ τέτοια δὲν μᾶς μέλει,
ἔφσον βγάξει μάρμαρα κί' ἡ Πάρος κί' ἡ Πεντέλη.
Ἄς γίνῃ τώρα καὶ γιὰ σὲ τὸ μάρμαρο χαλάλι...
πλὴν φεύγει, Περικλέτο μου, χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλῃ,
χωρὶς σ' ὅτ' ἐρωτήσεις μας καθόλου ν' ἀπαντήσῃ...
τοῦλάχιστον ἂν ἔθελε λιγάκι νὰ μᾶς φτώσῃ.

Π. — Κύτταξέ κί' ἄλλα μνήματα μεγάλων προπατόρων,
ποῦ δὲν τ' ἀφίνουν ἴσχυα τὰ πλήθη τῶν ρητόρων.
Τὰ ρόδα πῶς ἔφευλλισαν τῆς λεβαντικῆς τῆς πρώτης!
Φ. — Πάλι γιὰ ρόδα τοσιμποῦαξ...

Π. — Τὰ πάντα ματαιότης
Φ. — Πάψε τὴν ματαιότητα καὶ πάλι νὰ μοῦ λές
καὶ μέσ' σ' αὐτὰ μου νὰ θρηνηθῇ τοῦ κόσμου τὴν μαλάνα,
κί' ἔλα νὰ παίζωμε φούτ-μπάλλ μὲ νεκροκεφαλαῖς
πρὶν ἄλλοι νὰ τὸ παίξουνε μὲ τῆς δικαίης μας, βλάνα.

Ἐγὼ γιὰ ζῶντας καὶ νεκροὺς
καὶ γιὰ μεγάλους καὶ μικροὺς
φρονῶ κί' ἐφρόνουν πάντοτε κί' ἔξ' ἀπαλῶν δυνάμεων
πῶς ὄλοι παίζουσι πρόσωπον καὶ μέρος Ἰωρῆχων.

(Βρίσκουν ἐμπρὸς σ' ἄτα πόδια τῶν μὲ νεκρικῇ καυκάλα
καὶ παίζουσι μ' αὐτὴν φούτ-μπάλλ, λές κί' ἦταν καμμιὰ μπά-
(λα

Καὶ καρποσῆς ποιητικῆς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Νέον Ἡμερολόγιον τὸ Σπαρτιατικόν,
ὄντως ἱστορικώτατος καὶ καλλιτεχνικόν.
Σπύρος Θεοδωροπούλου καλλιθέτης ἐκδότης
καὶ λογογράφος πρώτης

Τοῦ πάλα Θεουκιδεῦ Βίος καὶ Πολιτεία,
ὅπὸ Παντιᾶ Καράλη σπουδαῖα πραγματεία.

Τεῦχος Ἰωαμὲν μ' ἐρεύνας μικροβιολογικᾶς
ἐνταυτῇ καὶ κλινικᾶς,
καὶ θαυμάσωμεν σπουδῆν περισπούδαστον καὶ νοῦ
τοῦ χειρουργοῦ τοῦ Φωκᾶ καὶ τοῦ Γέμα Δενδρινεῦ.